

El dia que la Saïda va arribar em va semblar que havia perdut totes les paraules. I per això vaig intentar buscar-les pels **racons**

cantons forats

calaixos

descosits

per veure si entre elles i jo li esborràvem les llàgrimes que vessaven de les llargues pestanyes i del silenci espès.

El dia que la Saïda va arribar vaig **regirar les taules, la pissarra**
i els pupitres.

Vaig mirar a dintre les llibretes i els llapis de colors.

Sota els coixins i el folre dels llibres.

A les butxaques dels abrics.

Entre les cortines, **les agulles del rellotge**
i les lletres dels contes.

Però per més que ho vaig intentar, no vaig trobar cap paraula de les de la Saïda.
Quan em va mirar amb aquells ulls negres tan grossos, em va semblar que a dins
hi tenia un interrogant i una tristor recents.

El dia que la Saïda va arribar hi havia glaç a les voreres, i una boira densa i blanca ho embolcallava tot. Era llarga i espessa com les seves pestanyes, el silenci i les tristors.

Vaig saber per la mare que aquella boira que amb prou feines ens deixava veure la punta dels nassos eren els núvols, que alguns dies baixen del cel per saludar-nos i, de passada, fan a la terra un d'aquells petons humits i suaus. Amb un somriure de cotó i un tros de cel als ulls, la mare em va assegurar que la boira la feia la mar de contenta.

—Així puc —em va dir— estar una estona als núvols sense que ningú em cridi l'atenció ni protesti si tinc una distracció.

